Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐυάγνωσμα ἄριστον καὶ χρηψιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 4

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ Πετρίνα μετεχειρίσθη μέγα μέρος τῆς ἡμέρας καθαρίζουσα τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ ἐγκατασταθῶσιν, ἐσφογγάρισεν, ἔπλυνε τὴν θύραν, ἐξεσκόνισε τὴν ὀροφὴν καὶ τὸ παράθυρον ὅπερ ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τῆς οἰκίας οὐδέποτε βεβαίως εἶχεν ἴδῃ τοιαύτην πανήγυριν.

Κατὰ τὰς μακρὰς πορείας ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ φρέαρ ἐξ οὗ ἤντλει τὸ ὕδωρ, παρετήρησεν ὅτι ἐν τῇ μάνδρᾳ δὲν ἐφύοντο μόνον χόρτα καὶ ἄκανθαι. Ἐκ τῶν πέριξ κήπων ὁ ἄνεμος ἢ τὰ πτηνὰ εἶχον φέρῃ σπέρματα φυτῶν, ὑπεράνω τοῦ πασσαλοφράγματος οἱ γείτονες εἶχον ῥίψῃ φυτὰ ἀνθοφόρα περιττὰ εἰς αὐτούς, ὥστε τινὰ τῶν σπερμάτων τούτων καὶ τῶν φυτῶν πίπτοντα εἰς γῆν κατάλληλον εἶχον φυτρώσῃ ἢ βλαστήσῃ νῦν καὶ ὅπως δήποτε ἤνθουν. Ἀναμφιβόλως ἡ βλάστησις των κατ' οὐδὲν ὡμοίαζε πρὸς τὴν ἐν κήπῳ διὰ περιποιήσεων ἀδιαλείπτων, λιπασμάτων, ποτισμάτων· ἀλλὰ καί τοι ἦτο ἀγρία, εἶχεν οὐχ ἧττον τὸ ἐκ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ ἀρώματος θέλγητρον αὐτῆς.

Ἐκ τούτου διενοήθη νὰ δρέψῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀνθέων τούτων δενδρόϊα ἐρυθρὰ καὶ ἴα καὶ καρυόφυλλα καὶ νὰ κατασκευάσῃ ἀνθοδέσμας καὶ νὰ τὰς θέσῃ ἐν τῷ δωματίῳ των ἵν' ἀποτρέπωσι τὴν κακὴν ὀσμὴν καὶ ἐν ταὐτῷ φαιδρύνωσιν αὐτό. Ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα οὐδενὸς ἦσαν κτῆμα, ἀφ' οὗ ὁ Παλληκαρᾶς ἠδύνατο νὰ βόσκῃ ὁσάκις ὠρέγετο, καὶ ὅμως ἡ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ κόψῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κλαδίον ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Ἀλατοσπύρου.

«Γιὰ νὰ τα πουλήσῃς ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Θέλω νὰ βάλω μερικοὺς κλάδους εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

—Ἂν εἶν' ἔτσι, κόψε ὅσα θέλῃς. Γιατὶ ἂν ἦταν γιὰ πούλημα, ἐγὼ θὰ σοῦ τα ἐπουλοῦσα πρῶτος. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ εἶνε γιὰ σένα, μή σε μέλῃ, μικρούλα. Ἐσένα σ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν καὶ μένα μ' ἀρέσει καλλίτερα ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρασιοῦ, καὶ μάλιστα ἂν θέλῃς, ποτέ μου δὲν μυρίζω ἄλλη μυρωδιά.»

Ὁ σωρὸς τῶν ποτηρίων, μᾶλλον ἢ ἧττον συντετριμμένων, ἦτο ἄξιος λόγου· ἐκεῖ δὲ εὗρεν εὐκόλως ἀγγεῖα ἡμίθραυστα καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτοποθέτησε τὰς ἀνθοδέσμας της. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄνθη ταῦτα ἐκόπησαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ ἀρώματος τῶν γαρυφάλων καὶ οὕτω πως ἐξουδετερώθησαν αἱ κακαὶ ἀναθυμιάσεις τῆς οἰκίας, ἅμα δὲ καὶ τὰ δροσερὰ αὐτῶν χρώματα ἐλάμπρυνον τοὺς μαύρους αὐτῆς τοίχους.

« Κόψε ὅσα θέλῃς » (Σελ. 25, στήλ. α')

Ἡ Πετρίνα οὕτω πως ἐργαζομένη ἐσχετίσθη πρὸς τοὺς γείτονας τοὺς ἑκατέρωθεν τοῦ δωματίου των, γηραιάν τινα γυναῖκα ἔχουσαν ἐπὶ τῆς τεφρᾶς κόμης της κεκρύφαλον μετὰ ταινιῶν τριχρόων, τῶν χρωμάτων τῆς Γαλλικῆς σημαίας, καὶ ὑψηλόν τινα καὶ ἀγαθὸν τεχνίτην, οὗ τὸ κεκυρτωμένον σῶμα ἦτο περικεκαλυμμένον διὰ περιζώστρας δερματίνης τόσον μακρᾶς καὶ τόσον πλατείας, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἀποτελοῦσα τὸ μόνον αὐτοῦ ἔνδυμα. Καὶ ἡ μὲν γυνὴ μετὰ τῶν τριχρόων ταινιῶν ἦτο ἀοιδὸς τῶν ὁδῶν, ὡς εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν ὁ Ἀλατόσπυρος· καθ' ἑκάστην ἐξήρχετο ἐκ τῆς μάνδρας τοῦ Ἀλατοσπύρου κρατοῦσα ἐρυθρὸν ἀλεξίβροχον καὶ παχεῖαν ῥάβδον, ἣν ἐμπήγουσα κατὰ τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν, ἐστήριζεν ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀλεξίβροχον καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ἔψαλλε καὶ ἐπώλει τὴν συλλογὴν τῶν ἀσμάτων της. Ὁ δὲ φορῶν τὴν δερματίνην περιζώστραν ἦτο, καθ' ἃ εἶπεν ἡ Μαρκησία, καταστροφεὺς παλαιῶν ὑποδημάτων καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας εἰργάζετο ἄφωνος ὡς ἰχθύς, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο μπάρμπα Κυπρῖνος, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστός. Ναὶ μὲν αὐτὸς δὲν ὡμίλει, ἀλλ' οὐχ ἧττον ὁ κρότος τοῦ σφυρίου του ἐξεκώφαινε τοὺς ἀκούοντας.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἶχε διευθετήσῃ τὰ πάντα καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ φέρῃ τὴν μητέρα της, ἥτις, ἰδοῦσα τὰ ἄνθη, ηὐφράνθη ἐπ' ὀλίγον διὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο.

« Πόσον εἶσαι καλὴ διὰ τὴν μητέρα σου, ἀγαπητόν μου παιδί !, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Διὰ τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι καλή, μητέρα μου, διότι εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ὅταν σας βλέπω εὐχαριστημένην !»

Πρὸ τῆς νυκτὸς ἐδέησε νὰ ἐξαχθῶσι τὰ ἄνθη. Τότε δὲ ἡ ὀσμὴ τῆς παλαιᾶς οἰκίας ἔγινεν ἐπαισθητὴ φοβερά, ἀλλ' ἡ ἄρρωστος δὲν ἐτόλμησε νὰ παραπονεθῇ· ἀλλὰ πρὸς τί; ἀφ' οὗ δὲν ἠδύναντο νὰ μετοικήσωσιν ἀλλοῦ;

Ἐκοιμήθη ὕπνον κακόν, πυρετώδη, τεταραγμένον, ἀνήσυχον, πλήρη παραισθήσεων, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ ἰατρὸς τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν εὗρεν αὐτὴν χειρότερα, ὅθεν μετερρύθμισε τὴν θεραπείαν καὶ ὑπεχρέωσε τὴν Πετρίναν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις ἤδη τῇ ἐζήτησε πέντε φράγκα. Ἄνευ ἀναβολῆς ἔδωκε γενναίως τὰ πέντε φράγκα· ἀλλ' ἐπανερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπνεύῃ. Ἐὰν τὰ ἔξοδα ἐξηκολούθουν οὕτω πως, πῶς ἤθελε προφθάσῃ τὴν Τετάρτην, ἥτις θὰ ἐνεχείριζεν εἰς αὐτὰς τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως τοῦ ἀτυχοῦς Παλληκαρᾶ; Ἐὰν τὴν ἐπιοῦσαν ὁ ἰατρὸς ἔγραφε νέαν συνταγὴν ἀξίζουσαν πέντε φράγκων ἢ καὶ περισσότερον, ποῦ θὰ εὕρισκε τὸ ποσὸν τοῦτο;

Ὅτε μετὰ τῶν γονέων της διέτρεχε τὰ ὄρη, πλειστάκις εἶχον πεινάσῃ, καὶ ἀφ' ὅτου ἀπῆλθον ἐξ Ἑλλάδος μεταβαίνοντες εἰς Γαλλίαν πλειστάκις ἐστερήθησαν τοῦ ἄρτου. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὅμως τὸ αὐτό. Διότι ὅτε μὲν ἐπείνων διερχόμενοι τὰ ὄρη, ἤλπιζον πάντοτε, ὡς καὶ συνέβαινε πολλάκις, νὰ εὕρωσι καρπούς, λαχανικά, κυνήγιον, ἐξ ὧν θὰ παρεσκεύαζον φαγητὸν ἀξιόλογον. Ὅτε δὲ ἐστεροῦντο τοῦ ἄρτου ἐν Εὐρώπῃ, ἤλπιζον ὡσαύτως ὅτι θὰ συναντήσωσι χωρικοὺς Ἕλληνας, Βοσνίους, Στυρίους, Τυρολούς, οἵτινες θὰ συγκατένευον νὰ φωτογραφηθῶσιν ἀντὶ ὀλίγων ὀβολῶν. Ἀλλ' ἐν Παρισίοις οὐδὲν ἔχει νὰ προσδοκᾷ ὁ μὴ ἔχων χρήματα ἐν τῷ θυλακίῳ του, τὰ δὲ χρήματά των ἦσαν ἐν τῷ τελειοῦσθαι. Τότε τί ποιητέον; Καὶ τὸ φοβερὸν ἦτο ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, οὐδὲν γινώσκουσα, οὐδὲν δυναμένη, καὶ τὸ φρικῶδες ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην περὶ πάντων, διότι ἡ νόσος καθίστα τὴν μητέρα της ἀνίκανον νὰ ἐπινοήσῃ τι· καὶ οὕτω πως αὐτὴ εὑρίσκετο, ὅτι εἶνε ἡ μήτηρ, ὁσάκις ἐκείνη ἠσθάνετο ἑαυτὴν παιδίον.

Καὶ μικρά τις βελτίωσις ἐὰν ἐπήρχετο, ἤθελε θαρρύνῃ καὶ ἐνισχύσῃ αὐτήν· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω· ἡ δὲ μήτηρ της καί τοι οὐδέποτε παραπονεῖτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀεί ποτ' ἐπανελάμβανε τὸ στερεότυπον «Ὅλα καλά», ἀλλ' ὅμως ἡ Πετρίνα ἔβλεπεν ὅτι πράγματι οὔτε ὕπνον εἶχεν, οὔτε ὄρεξιν, εἶχε δὲ πυρετόν, ἀτονίαν, δύσπνοιαν, αἵτινές τῇ ἐφαίνοντο προοδεύουσαι, ἐὰν μὴ ἠπάτα αὐτὴν ἡ ἀγάπη της, ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀμαθία καὶ ἡ δειλία της.

Τὴν Τρίτην πρωὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ ἔγινεν ἐκεῖνο ὅπερ ἐφοβεῖτο περὶ τῆς συνταγῆς· μετὰ ταχεῖαν ἐξέτασιν τῆς ἀρρώστου ὁ ἰατρὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματάριόν του, τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο σημειωματάριον, τὴν αἰτίαν τόσων ἀγωνιῶν τῆς Πετρίνας, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ γράψῃ. Ἀλλ' ὅτε ἔμελλε νὰ θέσῃ τὸ μολυβδοκόνδυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἡ κορασὶς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐμποδίσῃ·

«Ἰατρέ, ἐὰν τα φάρμακα τὰ ὁποῖα θὰ διατάξετε δὲν εἶνε ὅλα ἀναγκαῖα, εὐαρεστεῖσθε νὰ γράψετε μόνον ὅσα εἶνε ἀπαραίτητα;

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς δυσηρεστημένος πως.

Ἡ κορασὶς ἔτρεμεν, ἀλλ' ὅμως ἐτόλμησε νὰ συμπληρώσῃ τὸν λόγον της·

«Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρκετὰ χρήματα σήμερον, καὶ ὅτι μόνον αὔριον θὰ λάβωμεν, καὶ τότε...»

Ὁ ἰατρὸς παρετήρησεν αὐτήν, ἔπειτα δὲ ἰδὼν πέριξ, ὡς ἐὰν ἔβλεπε τὸ πρῶτον ἤδη τὴν δυστυχίαν αὐτῶν, ἔθηκε τὸ σημειωματάριον εἰς τὸ θυλάκιόν του·

«Αὔριον μόνον θὰ μεταβάλωμεν τὴν θεραπείαν, εἶπε, δὲν εἶνε βία· ἡ χθεσινὴ εἰμπορεῖ νὰ ἐξηκολουθήσῃ καὶ σήμερον.

«Δὲν εἶνε βία» τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις ἀπεμνημόνευσεν ἡ Πετρίνα καὶ διενοήθη· ἐὰν δὲν εἶνε βία, σημαίνει ὅτι ἡ κατάστασις τῆς μητρός της δὲν ἦτο τόσον κακὴ ὅσον ἐφοβεῖτο. Ἠδύναντο λοιπὸν νὰ ἐλπίζωσιν ἔτι καὶ νὰ περιμένωσιν.

Ἡ Τετάρτη ἦτο ἡ προσδοκωμένη ἡμέρα καὶ ὅμως ἡ Πετρίνα ἠσθάνετο φόβον τινὰ καὶ συγκίνησιν λυπηρὰν διακόπτουσαν τὴν μεγάλην προσδοκίαν, διότι ναὶ μὲν ἔμελλε νὰ τους σώσῃ διὰ τῶν χρημάτων, ἅπερ ἤθελε φέρῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἔμελλε νὰ την ἀποχωρίσῃ τοῦ Παλληκαρᾶ. Ὅθεν ὁσάκις ἠδύνατο ν' ἀφίνῃ τὴν μητέρα της μόνην ἔσπευδεν εἰς τὴν μάνδραν νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν πρὸς τὸν φίλον της, ὅστις, ἐπειδὴ πλέον οὔτε εἰργάζετο, οὔτε ἐκοπίαν καὶ εὑρισκε νὰ τρώγῃ ὅσον ἤθελε, μετὰ τόσας στερήσεις οὐδέποτε εἶχε φανῇ φαιδρότερος. Ὡς ἔβλεπεν αὐτὴν ἐρχομένην, ἐξέπεμπε τέσσαρας ἢ πέντε ὀγκηθμοὺς διασείοντας τοὺς ὑαλοπίνακας τῶν οἰκίσκων τῆς μάνδρας καὶ διά τινων λακτισμάτων ἤρχετο πλησίον της, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἔθετε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του ἐπραΰνετο καὶ ἁπλώνων τὸν τράχηλον ἔθετε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ ἵστατο ἀκίνητος. Τότε ἀμφότεροι ἔμενον οὕτως, ἐκείνη μὲν θωπεύουσα αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ σείων τὰ ὦτα καὶ καμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ ἰδιορρύθμων κινήσεων, αἵτινες ἦσαν λόγος ὁλόκληρος.

«Ἂν εἴξευρες!» τῷ ἐψιθύριζε μετὰ πραότητος.

Ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἐγίνωσκε, οὐδὲν προσέβλεπε, μόνον δέ, προσέχων εἰς τὰς στιγμειαίας παρούσας ἀπολαύσεις, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν καλὴν τροφήν, τὰς θωπείας τῆς κυρίας του, ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων. Ἄλλως τε εἶχε γίνῃ φίλος τοῦ Ἀλατοσπύρου, παρ' οὗ ἐλάμβανε δείγματα φιλίας εὐαρεστοῦντα τὴν λαιμαργίαν του· τὴν Δευτέραν πρωΐ, εὑρὼν τρόπον νὰ λυθῇ, ἦλθε πλησίον τοῦ Ἀλατοσπύρου ἀσχολουμένου περὶ τὴν διαλογὴν τῶν ἀκαθαρσιῶν, αἵτινες ἐκομίζοντο, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ μετὰ περιεργίας. Κατ' ἀπαράβατον συνήθειαν ὁ Ἀλατόσπυρος εἶχε πάντοτε μίαν φιάλην οἴνου καὶ ποτήριον πλησίον του, ὥστε νὰ τα ἔχῃ πρόχειρα καὶ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ἐγείρεται ὁσάκις τῷ ἐπήρχετο ὄρεξις νὰ πίῃ, τῷ ἐπήρχετο δὲ πολλάκις· τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλος ὢν ἐν τῷ ἔργῳ, δὲν εἶχε τὸν νοῦν του νὰ παρατηρῇ πέριξ του· ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦτο ἐπιδεδομένος μετὰ ζέσεως, ἡ δίψα, ἡ δίψα ἐκείνη ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπώνυμον ἔλαβε, δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ ἐπαισθητή. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν, διακόψας τὴν ἐργασίαν, ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν φιάλην του, εἶδε τὸν Παλληκαρᾶν ἀτενῶς προσβλέποντα αὐτὸν καὶ ἔχοντα τὸν τράχηλον τεταμένον.

«Τί κάνεις αὐτοῦ σύ;»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἦτο τραχύς, ὁ ὄνος δὲν ἐσάλευσε.

«Πίνεις ἕνα κρασάκι;» ἠρώτησεν ὁ Ἀλατόσπυρος, οὗ πᾶσαι αἱ ἔννοιαι περιεστρέφοντο ἀείποτε περὶ τὴν λέξιν πίνειν.

Καὶ ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸ πληρωθὲν ποτήριον εἰς τὸ στόμα του, ἔτεινεν αὐτὸ χάριν ἀστειότητος πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν· οὗτος δέ, ἐκλαβὼν τὴν πρόσκλησιν ὡς σπουδαίαν, προέβη δύο ἔτι βήματα καὶ μηκύνων τὰ χείλη, ὥστε νὰ καταστα-θῶσιν ὅσον οἷόν τε μακρὰ καὶ λεπτά, εἰσέπνευσε τὸ ἥμισυ τοῦ ποτηρίου μέχρι στεφάνης πλήρους.

«Μωρὲ τεῖν' τοῦτος;» ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλατόσπυρος ἀνακαγχάζων.

Καὶ ἤρχισε νὰ καλῇ:

«Μαρκεσία! Κυπρῖνο!»

Τὰς κραυγάς του ἀκούσαντες ἔδραμον, ὡς καί τις ῥακοσυλλέκτης, εἰσελθὼν τότε εἰς τὴν μάνδραν καὶ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων τὸ καλάθιόν του πλῆρες, καὶ ἐνοικιαστὴς τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης ἐπαγγελλόμενος δὲ τὸν ζαχαροπλάστην κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς πανηγύρεις.

«Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Μαρκησία.

— Τώρα θὰ 'δῆτε· ἑτοιμασθῆτε νὰ κάνετε κατνούργιο συκώτι.»

Ἐκ νέου ἐγέμισε τὸ ποτήριόν του καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν, ὅστις ὡς τὸ πρῶτον ἐξεκένωσε καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν τῷ μέσῳ τῶν γελώτων καὶ τῶν ἀναφωνήσεων τῶν παρατηρούντων αὐτόν.

«Ἔχω ἀκουστὰ ὅτι πως τὰ γαϊδούρια ἀγαποῦν τὸ κρασί, μὰ δὲν το 'πίστευα.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν κρασοπατέρα!

— Ἔπρεπε νὰ το ἀγοράσῃς, εἶπεν ἡ Μαρκησία ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀλατόσπυρον, θά σου κάμνῃ ὡραία συντροφιά.

— Ταιριαστὸ ζευγαράκι.»

Ὁ Ἀλατόσπυρος δὲν τον ἠγόρασε μέν, ἀλλά τον ἠγάπησε καὶ προέτεινε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν συνοδεύσῃ τὴν Τετάρτην εἰς τὴν Ἀγοράν. Ἡ πρότασις δὲ αὕτη ἀνεκούφισε μεγάλως αὐτήν, διότι οὐδόλως ἐφαντάζετο πῶς θὰ εὕρῃ τὴν Ἀγορὰν ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὡς ἐπίσης δὲν ἔβλεπε πῶς θά τα καταφέρῃ νὰ πωλήσῃ τὸν ὄνον, νὰ συμφωνήσῃ τὴν τιμὴν καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον χωρίς νὰ τὴν κλέψωσιν ἕνεκα τῆς ἀπειρίας της. Πολλάκις εἶχεν ἀκούσῃ διηγήσεις περὶ κλεπτῶν τῶν Παρισίων καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὅλως ἀνίκανον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν κατὰ τούτων, ἐὰν τυχὸν διενοοῦντο νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῆς.

Λοιπὸν τὴν Τετάρτην πρωὶ κατέγινεν εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ Παλληκαρᾶ καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς αὐτὴν εὐκαιρία νὰ τον θωπεύῃ καὶ νὰ τον καταφιλῇ. Ἀλλὰ φεῦ! πόσον κατηφής! Οὐδέποτε ἔμελλε νὰ τον ἐπανίδῃ. Εἰς ποίας χεῖρας ἔμελλε νὰ περιέλθῃ ὁ δύστηνος φίλος! Καὶ ταῦτα διανοουμένη ἐφαντάζετο τοὺς ἀθλίους ὄνους, τοὺς μάρτυρας ἐκείνους, οὓς ἀνὰ τὰς μεγάλας ὁδοὺς εἶχε συναντήσῃ πανταχοῦ, ὡς ἐὰν ἐπὶ τῆς ὑφηλίου ὁ ὄνος ὑπῆρχε μόνον ἵνα ὑποφέρῃ. Βεβαίως ἀφ' ὅτου ὁ Παλληκαρᾶς ἦτο κτῆμά των εἶχεν ὑπομείνῃ πορείας, ψύχη, καύσωνας, βροχάς, χιόνας, παγετούς, στερήσεις, ἀλλὰ τοὐλάχιστον οὐδέποτε εἶχε δαρῇ, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν φίλον ἐκείνων, ὧν τὴν δυστυχίαν συνεμερίζετο· ἀλλὰ νῦν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τρέμῃ ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ποῖοί τινες ἔμελλον νὰ εἶνε οἱ κύριοί του· πολλοὺς σκληροὺς ἀνθρώπους εἶχε συναντήσῃ, οἵτινες οὐδ' εἶχον κἂν συνείδησιν τῆς σκληρότητός των.

Ὅτε ὁ Παλληκαρᾶς εἶδεν ὅτι, ἀντὶ νὰ τον ζεύξωσιν εἰς τὸ ἁμάξιον, τῷ ἐφόρεσαν φορβειάν, ἐφάνη ἐκπληττόμενος, ἔτι δὲ μᾶλλον ὅτε ὁ Ἀλατόσπυρος ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν νώτων του, μὴ θέλων νὰ διανύσῃ πεζὸς τὴν μακρὰν ὁδὸν ἀπὸ τῆς μάνδρας μέχρι τῆς Ἀγορᾶς τῶν ἵππων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ ὡμίλει, ἡ ἔκπληξίς του αὕτη δὲν προέβη μέχρι ἀντιστάσεως. Ἔπειτα δὲ μήπως ὁ Ἀλατόσπυρος δὲν ἦτο φίλος;

Οὕτως ἐξεκίνησαν· ὁ Παλληκαρᾶς ἐβάδιζε σοβαρός, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Πετρίνας· διήρχοντο ὁδοὺς ἐν αἷς ἦσαν ὀλίγαι ἅμαξαι καὶ ὀλίγοι διαβάται, καὶ ἔφθασαν εἰς γέφυραν πλατυτάτην καταλήγουσαν εἰς μέγαν κῆπον.

«Εἶνε ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχουν γαΐδαρον σὰν τὸ δικό σου.

— Τότε θὰ εἰμποροῦσε ἴσως κανεὶς νὰ τούς τον πωλήσῃ», εἶπεν ἡ Πετρίνα διανοουμένη ὅτι ἐν ζωολογικῷ κήπῳ τὰ ζῷα περιδιαβάζουσι μόνον.

Ἀλλ' ὁ Ἀλατόσπυρος δὲν ἐνέκρινε τὴν γνώμην ταύτην.

«Νάχῃ κανεὶς νὰ κάνῃ μὲ τὴν Κυβέρνησιν, εἶπε· δὲν χρειάζεται... γιατί ἡ Κυβέρνησις...»

Δὲν ἀπήλαυεν ἡ κυβέρνησις τῆς πίστεως τοῦ Ἀλατοσπύρου.

Ἤδη ἡ κυκλοφορία τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν τροχιοδρόμων ἦτο τόσον ζωηρά, ὥστε ἡ Πετρίνα ἠναγκάζετο νὰ καταβάλλῃ τὴν προσοχήν της ὅλην, ἵνα δύναται νὰ προχωρῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπισωρεύσεως ἐκείνης· ἐκεῖ καὶ μόνον εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα, καὶ οὔτε ἔβλεπε τὰ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα τῆς ὁδοῦ, οὔτε ἤκουε τὰ σκώμματα τῶν καρραγωγέων καὶ τῶν ἁμαξηλατῶν ἐναντίον τοῦ Ἀλατοσπύρου διὰ τὸ κωμικὸν τῆς στάσεώς του. Ἀλλ' αὐτός, ἐπειδὴ δὲν κατετρύχετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν καὶ ἡ Πετρίνα φροντίδων, δὲν ἐδίσταζε νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰ σκώμματα μετὰ φαιδρότητος, οὕτω δὲ ἀπετελεῖτο κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῶν συναυλία κραυγῶν καὶ γελώτων· εἰς ταύτην δὲ ἀνεμίγνυον καὶ μίαν των λέξιν οἱ διαβάται τῶν πεζοδρομίων.

«Ἡ Ρουκερὴ ἡ Ἀνδρογυναῖκα» (Σελ. 27, στ. γ')

Τέλος μετὰ ἐλαφρὰν ἀνωφέρειαν ἐστάθησαν πρὸ μεγάλης κιγκλιδωτῆς πύλης. Ὄπισθεν αὐτῆς ἐξετείνετο ἔκτασις εὐρεῖα διῃρημένη διὰ ξύλων εἰς διάφορα διαμερίσματα, ἐν οἷς ἦσαν ἵπποι. Ὁ Ἀλατόσπυρος ἐπέζευσε.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπέζευεν, ὁ Παλληκαρᾶς ἔλαβε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ πρὸ αὐτοῦ, ὅτε δὲ ἡ Πετρίνα ἐπεχείρησε νὰ τον ὁδηγήσῃ νὰ διαβῇ τὴν κιγκλιδωτὴν πύλην δὲν ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ. Ἀρά γε εἶχε μαντεύσῃ ὅτι ἦτο ἀγορὰ ἵππων καὶ ὄνων; Ἐφοβεῖτο; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀδιαφορῶν πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἡ Πετρίνα τῷ ἔλεγεν ἐπιτακτικῶς ἢ μετ' ἀγάπης, ἐπέμεινεν ἀνθιστάμενος. Ὁ Ἀλατόσπυρος ἐνόμισεν, ὅτι ὠθῶν αὐτὸν ἤθελέ τον ἀναγκάσῃ νὰ προχωρήσῃ· ἀλλ' ὁ Παλληκαρᾶς μὴ μαντεύων ποία τις χεὶρ ἐτόλμησε νὰ προσενεχθῇ πρὸς αὐτὸν μετὰ τοσαύτης οἰκειότητος, ἤρχισε νὰ λακτίζῃ χωρῶν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ συμπαρασύρων καὶ τὴν Πετρίναν.

Περίεργοί τινες παρευθὺς ἐστάθησαν καὶ ἀπετέλεσαν κύκλον πέριξ αὐτῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ ἦσαν, ὡς πάντοτε, διανομεῖς τηλεγραφημάτων καὶ ζαχαροπῶλαι. Ἕκαστος ἔλεγε τὸν λόγον του συμβουλεύων τίνι τρόπῳ θὰ ἠναγκάζετο ὁ ὄνος νὰ διαβῇ τὴν πύλην.

«Θὰ καλοπεράσῃ ὁποιος κουτὸς τον ἀγοράσῃ», εἶπε φωνή τις.

Ὁ λόγος οὗτος ἦτο κινδυνώδης, δυνάμενος νὰ βλάψῃ τὴν πώλησιν.

Ὅθεν ὁ Ἀλατόσπυρος ἀκούσας αὐτὸν ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ διαμαρτυρηθῇ.

«Εἶνε κατεργάρης, εἶπε, ἐπειδὴ ἐκατάλαβε ὅτι πως θὰ τον πουλήσουν, κάνει ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τάφεντικά του.

— Εἶσαι βέβαιος, Ἀλατόσπυρε; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ ἥτις εἶχεν εἴπῃ τὴν παρατήρησιν.

— Μπᾶ, ποιὸς ξέρει ἐδῶ τὸ ὄνομά μου;

— Δὲ θυμᾶσαι τὴ Ρουκερή;

— Μωρὲ καλὰ λές! Ἡ Ρουκερὴ ἡ Ἀνδρογυναῖκα!»

Καὶ ἔδωκαν τὰς δεξιάς.

— Δικός σου εἶν' ὁ γάϊδαρος;

— Ὄχι, εἶνε ἐδῶ τῆς μικρούλας.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Πολλὲς φορὲς ἤπιαμε μαζί. Ἂν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ καλὸ γάϊδαρο, σοῦ τον συσταίνω νὰ τον πάρῃς.

— Ἔχω ἀνάγκη, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκη.

— Μά σου εἶνε ἕνας κατεργάρης!

— Ἂν θὰ τον ἀγοράσω, δὲ θὰ τον πάρω γιὰ τὴν κατεργαριά του, οὔτε γιὰ νὰ πίνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δουλεύῃ.

— Ἀπὸ δουλειὰ ἔννοια σου. Φαντάσου, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;...»

— Ὁ Ἀλατόσπυρος εἶχε νεύσῃ πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἠκολούθει ἀκούουσα μόνον λέξεις τινὰς τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν. Ὁ δὲ Παλληκαρᾶς πειθήνιος, ἤδη ὅτε δὲν εἶχε πλέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀγοράν, ἤρχετο ὄπισθεν αὐτῆς, χωρὶς κἂν νὰ τον σύρῃ ἐκ τῆς φορβειᾶς.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

— Ἀπὸ τί ἐννοοῦμεν ὅτι ἕνας ἄρρωστος ἔγινε καλά;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀποτείνει εἰς τὸν ἑαυτόν του ὁ Κλεάνθης, βλέπων τὴν μικράν του ἀδελφὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς μητρός του.

Ἡ Ἐλπινίκη ἦτο πράγματι βαρέως ἀσθενής, τόσον μάλιστα ἀσθενής, ὥστε δὲν ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ἀκόμη.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἰατρὸς ἐπέτρεψε πρώτην φορὰν νὰ τὴν σηκώσουν ὀλίγον ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐπειδὴ τὰ ἰατρικὰ παρεμερίσθησαν πλέον, ὁ Κλεάνθης ἐφαντάσθη, ὅτι ἡ ἀδελφή του ἀνέρρωσεν ἐντελῶς καὶ ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ πηδᾷ τὸ σχοινάκι. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς μικρὰ ἦτο κατωχρὸς ἀκόμη, οἱ δὲ πόδες της τόσον ὀλίγην δύναμιν εἶχον ἀκόμη, ὥστε ὁ πατήρ της ἠναγκάσθη νὰ την μεταφέρῃ εἰς τὸ ἀνάκλιντρον κρατῶν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην του.

Ἔτεινε τὸ ποτήριον πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν (Σελ. 26, στ. γ')

Καὶ τώρα μένει ἐκεῖ ἐξηπλωμένη, ὅπως ἦτο εἰς τὸ κρεββάτι, τόσον ἀκίνητος, ὅσον καὶ ἡ κούκλα της, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν ἀντίκρυ της νὰ της κρατῇ συντροφιάν.

Ἡ Ἐλπινίκη ἐμειδίασε καθὼς εἶδε τὴν κόρην της, μετὰ τόσον μακρὸν ἀποχωρισμόν· ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν κούκλαν της ἀγάπη περιωρίσθη εἰς τοῦτο μόνον· δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ της ἀλλάξῃ τὰ φορέματά της, νὰ την κτενίσῃ καὶ ὁ Κλεάνθης ἐλυπήθη πολὺ ἰδὼν πόσον λυπημένη ἦτο ἡ ἀδελφή του.

Ἐνδεῖ πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἀδελφή του δὲν θὰ εἶνε ἐντελῶς ὑγιής, εἰμὴ ὅταν θὰ εἰμπορῇ νὰ διασκεδάζῃ· εἶνε τόσον βέβαιος περὶ τούτου, ὡς ἂν νὰ το εἶχεν εἴπῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἰατρός. Πρέπει λοιπόν, καὶ ἀμέσως, νὰ εὕρῃ ἓν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον νὰ την διασκεδάζῃ χωρὶς νὰ την κουράζῃ.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειὰ τοῦ ἰατροῦ, εἶνε 'δική μου! εἶπε.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Κλεάνθης ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν γηραιὰν καὶ πιστὴν Μάρθαν, τὴν οἰκονόμον των, ἐμβαίνει εἰς ἓν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Αὐτὸ εἶνε τὸ φαρμακεῖον τοῦ καινοφανοῦς αὐτοῦ ἰατροῦ. Εἰδὼν εἰδὼν φάρμακα εἶνε ἐκεῖ, εἰς τὰς προθήκας, παντοῦ.

Ἀλλὰ τί νὰ ἐκλέξῃ; Ἓν τύμπανον; σάλπιγγα; Ἆ, μπᾶ! Μίαν σβούραν; ἀδύνατον. Ἓν μηχανικὸν ἄλογον; Ὁ μικρὸς ἰατρὸς σείει ἀνυπόμονος τὴν κεφαλήν του· χωρὶς νὰ θέλῃ, συλλογίζεται παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ἁρμόζουν εἰς ἀγόρια.

Ἂν ἠγόραζε κούκλας; εἰς τὸ κατάστημα εἶνε ὁλόκληρον παρθεναγωγεῖον κουκλῶν· ἀλλ' ἡ καϊμένη ἡ Ἐλπινίκη δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἰδικήν της, τί νὰ την κάμῃ λοιπὸν τὴν ἄλλην, τὴν ξένην;

Ὁ μικρὸς ἰατρὸς εὑρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ἴσως πολλὴν ὥραν θὰ ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὸ ποθούμενον, ἂν ἡ γραῖα Μάρθα δὲν ἐζήτει τὴν γνώμην τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος.

Ὁ Κλεάνθης εἶπε μὲ φωνὴν συνεσταλμένην τί ἐζήτει. Ἤθελε ἕνα παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐνῷ δὲν θὰ εἶνε κούκλα νὰ εἶνε συγχρόνως τόσον διασκεδαστικὸν εἰς μίαν κόρην, ὅσον μία κούκλα, ἕνα παιγνίδι ἐλαφρό... νὰ μὴν κοπιάζῃ... νὰ το παίζῃ κανεὶς καθιστὸς 'ς τὸν καναπέ...

— Τὸ θέλω διὰ τὴν ἀδελφήν μού που εἶνε ἄρρωστη! εἶπεν ὡς ἐπίλογον.

Ὁ ἔμπορος ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον, ἀπήντησεν:

— Εὕρηκα τί ζητεῖτε.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Κλεάνθην μερικὰς εἰκόνας.

Ὁ Κλεάνθης κατ' ἀρχὰς ἔδειξεν ὅτι δὲν εὐχαριστήθη διόλου. Τί παράξεναι ζωγραφίαι ἦσαν ἐκεῖναι!...

Ἀλλ' ὁ ἔμπορος δὲν ἀπεθαρρύνθη ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τοῦ Κλεάνθους.

— Τὰς κούκλας αὐτὰς τὰς κόπτουν ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, κολλοῦν τὸ ἕνα ἐπάνω 'ς τὸ ἄλλο καὶ ἡ κούκλα εἶνε πλήρης· τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ ἐνδύματα· νὰ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, νὰ καὶ τὸ ὀπίσθιον τοῦ φορέματος.

Ὁ Κλεάνθης ἐνόησε τώρα. Μόνον φαλίδι καὶ κόλλα ἐχρειάζετο.... Τί λαμπρά! Πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ καϊμένη ἡ Ἐλπινίκη!... Τώρα θὰ γίνῃ καλὰ χωρὶς ἄλλο!

— Νά μου δώσῃς πολλάς, πολλὰς εἰκόνας, λέγει εἰς τὸν ἔμπορον, καὶ χωρὶς νὰ μετρήσῃ, ἀδειάζει ὅλον τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του. Νά μου δώσετε ὅσο κάμνουν αὐτὰ τὰ χρήματα.

Ἐπῆρεν εἰκόνας παντὸς εἴδους καὶ παντὸς χρώματος. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον κυρίαι μὲ στολὴν χοροῦ, ἄλλαι μὲ γούναν καὶ μανσὸν καὶ τὰ λοιπά. Καὶ ὅλαι ἦσαν τόσον ἐλαφραί, καὶ αὐταὶ αἱ ὁποῖαι ἐφόρουν γούνας ἀκόμη, ὥστε μὲ ἓν φύσημα εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ τας ἀναποδογυρίσῃ.

Ὅτε διεσκόρπισε τὸν θησαυρὸν τοῦτον εἰς τὸ ἀνάκλιντρον πέριξ τῆς Ἐλπινίκης, ἡ ὠχρὰ κόρη ἔγινεν ἀμέσως κατακόκκινη ὡς νὰ ἤρχιζεν ἤδη ἡ θεραπεία.

— Ποῖος μοῦ τα φέρει αὐτά; ἠρώτησεν.

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ Κλεάνθης, μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ χαράν, διότι την ἔβλεπε τόσον εὐχαριστημένην· ἐνόησες τί θὰ κάμῃς;... Εἶνε πολὺ εὔκολο... ὁ ἔμπορος μοῦ το ἐξήγησε· κολλοῦμε τὰ μαλλιὰ πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπον· ἔχω κόλλα... θὰ σε βοηθήσω...

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἐλπινίκη ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν· ἀλλά, Κλεάνθη, σὺ τ' ἀγόρασες;

— Ναί, ἐγώ, ἐγὼ διὰ νὰ γίνῃς καλά.

— Ὦ, Κλεάνθη! εἶπεν ἡ κόρη μὲ συγκίνησιν.

Καὶ διὰ νὰ τον φιλήσῃ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν της, καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν κατώρθωνε νὰ σηκωθῇ μετὰ τὴν μεγάλην ἀσθένειάν της.

Ὅταν ὁ πατὴρ ἐπέστρεψε τὴν ἑσπέραν, εὗρε τὴν Ἐλπινίκην ἀναστημένην, ὅπως ἔλεγεν ὁ Κλεάνθης. Σχεδὸν καθημένη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον ἔκοπτε μὲ τὸ ψαλίδι ἐνδυμασίαν χοροῦ διὰ μίαν κυρίαν, ἥτις ὀρθία πλησίον της ἐπερίμενε τὴν στολήν της. Καὶ ἡ μικρὰ ράπτρια ἐδιάζετο, καὶ ὁ Κλεάνθης δὲν ἐπρόφθανε νὰ κολλᾷ...

Ὁ πατὴρ τοῦ Κλεάνθους ἐξεπλάγη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε τὸ θαῦμα.

Ἡ Ἐλπινίκη ἀνέρρωσεν ἐντελῶς. Ἡ ἀδελφικὴ καρδία τοῦ Κλεάνθους ἔκαμε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο. Ὁ μικρὸς ἰατρός, χωρὶς ἐξετάσεις, χωρὶς δίπλωμα, ἀλλ' ἀκούσας μόνον τὴν καρδίαν του, ἐθεράπευσεν ἐντελῶς τὴν ἀδελφήν του!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΚΟΥΚΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

— Ἆ! τί ὡραῖα που τραγουδεῖς, καλέ μου πετεινέ!

— Μὰ καὶ σύ, ἀγαπητέ μου κοῦκκε, τί ὡραῖα που κελαδεῖς· κανένας δὲν σου παραβγαίνει 'ς τὴ φωνή.

— Δὲν χορταίνω ν' ἀκούω, φίλε μου, ὅταν ἀρχίζῃς τὸ κουκουρίκου σου.

— Μὰ κ' ἐγὼ σ' ὁρκίζομαι, χαριτωμένο πουλί, πῶς σὰν παύσῃς δὲν βλέπω τὴν ὥραν ὡς ποῦ νὰ ξαναρχίσῃς. Πίστευσέ με πως εἰς τὸ τραγούδι περνᾷς καὶ αὐτὸ τὸ φημισμένο ἀηδόνι.

— Ὅταν ἀκουσθῇ ἡ φωνή σου, μοῦ φαίνεται πως ἀκούω μελῳδία τοῦ παραδείσου· πόσο σὲ θαυμάζω.

Τότε εἷς σπουργίτης, ὅστις ἔτυχεν ἐκεῖ, εἶπε.

—Φίλοι, ὅσο καὶ ἂν βραχνιάζετε διὰ νὰ ἐγκωμιάζετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, πάντα κακόφωνοι εἶσθαι καὶ κακόφωνοι θὰ μείνετε.

Διατί ὁ κοῦκκος χωρὶς ἐντροπὴν ἐπαινεῖ τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ; διότι ὁ πετεινὸς μὲ τὴ ἴδιαν ἀδιαντροπίαν ἐπαινεῖ τὸν κοῦκκον. [Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΙ ΕΚΤΩΡ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θαρρεῖτέ πως ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ἕκτωρ εἶνε μαλωμένοι ὅπως τὸν παλαιὸν καιρὸν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον; Κάθε ἄλλο! Εἶνε οἱ πλέον ἀγαπημένοι φίλοι.

Ὁ Ἀχιλλεὺς μόλις ἔφαγε τὸ πρόγευμά του, ἐνθυμήθη τὸν φίλον του καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του:

—Ἂς πάγω νὰ δώσω καὶ τοῦ καϊμένου τοῦ Ἕκτορος νὰ φάγῃ! θὰ πεινᾷ. Ἔχει τόση ὄρεξι πάντα.

Καὶ κατέβη, μισονδυμένος, εἰς τὴν αὐλήν. Εἶνε καλοκαίρι καὶ ὁ ἥλιος σκορπίζει τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του· ὄχι μονάχα ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ἕκτωρ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκούπα ρίχνει τὸν ἴσκιον της· μὴν ἀνησυχῆτε λοιπὸν διὰ τὸν Ἀχιλλέα· δὲν εἶνε φόβος νὰ κρυώσῃ.

Ἰδέτε τον πῶς χαμογελᾷ· εἶνε εὐτυχής· κρατεῖ ἀπ' ὀπίσω του τὴν κατσαρολίτσαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔφερε τὸ φαγητὸν τοῦ Ἕκτορος, καὶ ἐν ᾧ ἐκείνη στάζει, αὐτὸς βλέπει τὸν φίλον του πῶς τρώγει μὲ τόσην ὄρεξιν.

Ἀλήθεια, μεγάλην πεῖναν ἔχει ὁ Ἕκτωρ. Τὸ ρύγχος του εἶνε βουτηγμένον ὅλον εἰς τὸν χυλόν, καὶ τὰ πόδια του στυλωμένα καὶ ἡ οὐρά του τεντωμένη. Τώρα οὔτε νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν μικρόν του κύριον δὲν ἔχει καιρόν.

Νὰ ἰδῆτε ὅμως μετ' ὀλίγον τί θὰ γίνῃ.

Ὁ Ἕκτωρ ἀφ' οὗ φάγῃ θὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα μὲ ἀγάπην· θὰ κινῇ τὴν οὐράν του, θὰ πηδᾷ τριγύρω του, θὰ λυγίζῃ τὸ σῶμά του, θὰ πηδᾷ, θὰ ἐκβάλλῃ φαιδρὰς ὑλακάς, αἱ ὁποῖαι θὰ λέγουν εἰς τὸν μικρόν του φίλον.

— Εἶσαι καλὸ παιδάκι, Ἀχιλλεῦ, καί σ' ἀγαπῶ· δὲν με βασανίζεις, φροντίζεις δι' ἐμέ, μὲ χαϊδεύεις μὲ τὸ χεράκι σου τὸ ἁπαλό. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ σοῦ εἶμαι πιστός. Ἂς τολμήσῃ νὰ σε πειράξῃ κανεὶς ἡ σκύλος εἶνε ἢ ἄνθρωπος, καὶ βλέπει πῶς θὰ χυθῶ ἐπάνω του· καὶ 'ς τὴ θάλασσα καὶ 'ς τὴ φωτιὰ ὁρμῶ γιὰ σένα. Γάβ, γάβ, Ἀχιλλεῦ μου, γάβ, γάβ, μικρέ μου Ἀχιλλεῦ!

Ο ΕΦΤΑΒΟΥΝΙΣΙΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

[Παραμύθι]

Ὁ μάννα τοῦ Διγενῆ δὲν εἶχε πλειὰ τίποτα 'ς τὸ ντουλάπι. Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν υἱόν της καὶ του λέγει :

— Γιέ μου, ἐδῶ πέρα δὲν εἶνε προκοπή· φύγε μακρυά, ξενιτέψου καὶ βάλε τὰ δυνατά σου νὰ γίνῃς κάτι. Εἶσαι ψηλός, γερὸς καὶ χεροδύναμος· ἡ τύχη εἶνε κάποτε καλόβολη· ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ την ἀπαντήσῃς 'ς τὸ δρόμο σου.

Ὁ Διγενῆς εἶπέ πως κι' αὐτὸς αὐτὸ ἐγύρευε, ἐπῆρε τὴν εὐχὴ τῆς μάννας του καὶ ξεκίνησε.

Ἐπήγαινε καὶ ὅλο ἐπήγαινε· ἔκανε τὴν νύκτα ἡμέρα· τέλος βλέπει ἕνα παλάτι που ἔλαμπε ἀπ' τὰ φῶτα.

Ἦταν τὸ παλάτι ἑνὸς βασιλιᾶ. Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Διγενῆς ἐτήραε μὲ θαυμασμὸ νὰ καὶ' περνάει καὶ ὁ βασιλιᾶς.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, παλληκάρι ;

— Τηράω τ' ὁλόλαμπρό σου παλάτι.

— Πές μου, σ' ἀρέσει, ξένε ;

— Ὤ, πολύ· καὶ πῶς ζηλεύω 'κείνους που κάθονται μέσα.

— Αὐτὸ εἶνε ; καὶ σὺ μπορεῖς νἄρθῃς νὰ κάθεσαι μέσα. Θέλω ἴσα, ἴσα ἕναν ἱπποκόμο γιὰ τἄλογά μου· σὰν θέλῃς ἔλα 'ς τὴ δούλεψί μου.

Τέτοια τύχη μήτε 'ς τὸν ὕπνο του δὲν την εἶχε ἀῆ ὁ Διγενῆς.

— Μετὰ χαρᾶς σου, βασιλιᾶ μου ! Καὶ ἐμβῆκε 'ς τὴ δούλεψί του.

Ὁ Διγενῆς ἦταν ἄξιο καὶ προκομμένο παλληκάρι. Δέν τη φοβώτανε τὴ δουλειά. Πρὶν χαράξῃ ἦταν 'ς τὸ κόδι κ' ἐκαθάριζε τὸ σταῦλο, ἐξύστριζε τἄλογα, ἔτριβε τὰ χαλινάρια. Ὁ βασιλιᾶς τον ἐπῆρε ἀπὸ καλό, τὸν ἀγάπησε καὶ τον ἔκανε βεζύρι του, σὰν νὰ λέμε πρωθυπουργό του.

Οἱ ἄλλοι που ἦταν 'ς τὸ παλάτι, — μερικοὶ ἄσπρισαν 'ς τὴ δούλεψι τοῦ βασιλιᾶ — δὲν μποροῦσαν νὰ το χωνέψουν· κόντευαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ φθόνο καὶ ἀπὸ τὸ κακό τους.

— Τί 'ντροπή· ἕνας ἱπποκόμος ἐκεῖ πέρα που ἐκαθάριζε ὡς τὰ προχθὲς τὸ σταῦλο, νά μας προστάζῃ τώρα.

Κι' ὁ καθένας συλλογιζότανε μὲ τί τρόπο νὰ τον βγάλουν ἀπο τὴ μέση.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ντυνώτανε ὁ βασιλιᾶς, ὁ καμαριέρης τοῦ λέγει μὲ ὑποκρισία :

— Πολυχρονεμένε μου βασιλιᾶ, ξέρεις τί κάθεται καὶ λέγει αὐτὸς ὁ Διγενῆς ; Λέγει πως μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ μαγεμμένο πάπλωμα τοῦ ἐφταβουνίσιου δράκου. Αὐτὸ τὸ πάπλωμα ἔχει χρυσὸ ὑφάδι καὶ ἑκατὸ ἀσημένια κουδουνάκια ὁλοτρόγυρα.

— Καὶ τί θά το κάνῃ αὐτὸ τὸ πάπλωμα ὁ Διγενῆς ; 'ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Ἔχει σκοπὸ νά σού το χαρίσῃ.

Ὁ βασιλιᾶς τὸ 'πίστεψε τὸ ψέμμα τοῦτο. Ἕνα βράδυ ἐκάλεσε τὸ Διγενῆ 'ς τὴν κάμαρά του καὶ του λέγει:

— Διγενῆ, εἶπες πως μπορεῖς νὰ φέρῃς τὸ πάπλωμα τοῦ δράκου· νὰ πᾷς νά μού το φέρῃς !

— Τί λές, Πολυχρονεμένε ; Ἐγὼ ἔβγαλα τέτοιο τρελλὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμα μου ; ὁ δράκος θά με ρουφίξῃ ζωντανὸ μονάχα νὰ μυρισθῇ πως σίμωσα 'ς τὸ στοιχειωμένο του παλάτι.

— Τί ; πέρνεις τὸ λόγο σου 'πίσω ; Νὰ κάνῃς αὐτὸ που εἶπες, εἰδεμὴ θὰ εὕρῃς ἄλλο χειρότερο.

Ὁ καϊμένος ὁ Διγενῆς ἔλεγέ πως ποτέ του δὲν εἶπε τέτοιο πρᾶμμα. Τοῦ κάκου· ὁ βασιλιᾶς ἤθελε καλὰ καὶ σώνει τὸ πάπλωμα τοῦ δράκου· ὁ Διγενῆς εἶδε καὶ ἀπόειδε, τράβηξε νὰ πάῃ νά τού το φέρῃ.

Σ τὸ δρόμο συλλογιζότανε μὲ τί τρόπο νά το πάρῃ τὸ μαγεμμένο πάπλωμα. Ἔπιασε νὰ νυκτώνῃ, ὅταν ἔφθασε 'ς τὸ παλάτι τοῦ Δράκου.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Δράκαινα βγῆκε νὰ πάρῃ λίγα ξύλα γιὰ νὰ βράσῃ τὸ φαγεῖ τοῦ Δράκου· ὁ Διγενῆς, δὲν χάνει καιρό, τρέχει, μπαίνει καὶ κρύβεται σὲ μιὰ κώχη.

Σὲ λίγο 'γύρισε ἡ Δράκαινα καὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἦρθε καὶ ὁ Δράκος.

— Γυναῖκα, φρέσκο κρέας μοῦ μυρίζει.

— Τί λές, Δράκο ; ξέχασές πως σήμερα 'σφάξαμε τὸ ὑστερνό μας πρόβατο :

— Γυναῖκα, μοῦ μυρίζει ἀνθρωπινὸ κρέας.

— Θὰ παράπιες τὸ γιόμμα καὶ δὲν ἦρθες ἀκόμη 'ς τὰ συγκαλά σου· κανένας δὲν ἦρθε ἐδῶ.

— Γυναῖκα, κάτι μοῦ μυρίζει.

— Θὰ μοσχοβολάῃ τὸ φαγεῖ ποῦ σούκανα· ἔλα 'ς τὸ τραπέζι, τοῦ λέγει ἡ Δράκαινα.

Νύκτωσε, ἔγινε μεσάνυκτα, ὁ Δράκος καὶ ἡ Δράκαινα ἐπήγανε νὰ πλαγιάσουν, σὲ λίγο ἐρροχάλιζαν καὶ οἱ δυό τους.

Ὁ Διγενῆς που τἄκουε ὅλα ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἤτανε κρυμμένος, εἶπε μέσα του:

— Τώρα εἶνε ἡ ὥρα.

Καὶ σιγά, σιγά, μὰ πολὺ σιγὰ τράβηξε τὸ μαγεμμένο πάπλωμα.

Ὁ Δράκος ξύκνησε.

— Γυναῖκα, ὅλο δικό σαύ το θέλεις τὸ πάπλωμα ἀπόψε.

— Τί μὲ ξύπνισες ἔτσι, καϊμένε ; καλὰ κοιμώμουνα.

Καὶ ἀποκοιμήθηκαν πάλι καὶ οἱ δυό τους.

Ὁ Διγενῆς δὲν ἔβγαζε τσιμουδιὰ ἀπὸ τὴν κώχη· 'πέρασε κάμποση ὥρα ἀκόμα καὶ ἄρχισε πάλι νὰ τραβᾷ.

Ὁ Δράκος ἐθύμωσε 'ς τὰ γερὰ κ' ἔβαλε τὲς φωνές.

— Νά, πᾶρ 'το ὁλάκαιρο, σὰν το θέλῃς τόσο, κι' ἄφησέ με ἥσυχο νὰ πάρω τὸν ὕπνο μου.

Καὶ 'ς τὸ θυμό του ἀπάνω ἔρριψε χάμου τὸ μαγεμμένο πάπλωμα καὶ αὐτὸ πέφτοντας ἐκουδούνισε.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Διγενῆς· μόλις ξανάκλεισαν τὸ λοιπὸν τὰ μάτια τους ὁ Δράκος καὶ ἡ Δράκαινα, τὸ πέρνει σιγὰ σιγὰ καὶ φεύγει.

Τὴν αὐγὴ ὁ Δράκος ἐκρύωνε καὶ λέγει τῆς γυναῖκάς του.

— Σὺ τῶχεις τὸ πάπλωμα ὅλη τὴν νύχτα, τώρα δός το σὲ μένα.

— Ἐγὼ τῶχα τὸ πάπλωμα ; τί λές, ἄνδρα ; ἐγὼ ἤμουν ἴσα ἴσα ξέσκεπη ὅλη τὴν νύχτα· δὲν θυμᾶσαι πῶς το 'πέταξες χάμου ;

— Πᾶρ 'το λοιπὸν καὶ σκέπασέ με.

Ἡ Δράκαινα σηκώθηκε.

— Ποῦν 'το τὸ πάπλωμα, Δράκο ; δέν το βλέπω.

Ὁ Δράκος πηδᾷ τότε ἀπὸ τὸ στρῶμα καὶ βάζει τὲς φωνές.

— Μᾶς τῶκλεψαν, γυναῖκα ! Δὲν τηρᾷς πῶς εἶνε ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα ;

Τρέχει 'ς τὸ παράθυρο, καὶ βλέπει μακρυὰ τὸν Διγενῆ νὰ τρέχῃ.

— Διγενῆ ! Διγενῆ !

— Τί εἶνε ;

— Σὺ μοῦ 'πῆρες τὸ πάπλωμά μου ;

— Ἐγώ.

— Δέν μου λὲς τὸ λοιπὸν πως εἶσαι κλέφτης !

— Εἶμαι, σὰν εἶνε κλεψιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα δράκο.

— Πότε θὰ ξανάρθῃς ;

— Μιὰ 'μέρα τοῦ χρόνου, δὲν ξέρω ποιά.

Ὁ Διγενῆς ἔφθασε 'ς τὸ παλάτι· ὁ βασιλιᾶς τον δέχθηκε μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, καθὼς εἶδε τὸ μαγεμμένο πάπλωμα· λὲς κ' ἔπαιζε μουσικὴ σὰν το κουνοῦσε κανείς.

[Ἕπεται συνέχεια]

Σοφιλ Δημου

Ο ΕΛΕΦΑΣ

Τὸ μεγαλείτερον ἐκ τῶν μαστοφόρων ζῴων τῆς ξηρᾶς εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ ἡσυχώτατον, μὲ ὅλην δέ την δυσκινησίαν του ἔχει ἔκτακτον ἐπιτηδειότητα καὶ εὐφυΐαν.

Ὁ ἐλέφας εἶνε ἄσχημον ζῷον· ἡ φύσις ἀντὶ καλλονῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύναμιν καὶ φρόνησιν. Ἡ κεφαλή του εἶνε μικρὰ καὶ προεκτείνεται εἰς προβοσκίδα, ἥτις φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τὸ σῶμά του εἶνε βαρὺ καὶ δυσκίνητον, οἱ πόδες του ὀγκώδεις ὡς στύλοι καὶ ἀπολήγοντες εἰς πέντε χηλάς.

Τὰ ὠτά του εἶνε μικρὰ καὶ πλατέα, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του μικροί.

Τὸ δέρμά του ἔχει συνήθως χρῶμα στακτόμαυρον, σπανίως ὑπόλευκον. Τὸν λευκὸν ἐλέφαντα τιμῶσι πολὺ οἱ Ἰνδοί, διότι πιστεύουσιν ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ μετέβησαν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμένων των. Εἰς παλαιοτέρους δὲ χρόνους τον προσεκύνουν ὡς βασιλέα καὶ ἐτοποθέτουν αὐτὸν εἰς μεγαλοπρεπεῖς σταύλους· πλῆθος δὲ ὑπηρετῶν τον ἐπεριποιοῦντο.

Ἐλεύθερος εὑρίσκεται ὁ ἐλέφας εἰς τὴν Κοχιγχίναν, τὸ Σιάμ, τὸ Ἰνδοστὰν καὶ εἰς τὰς νήσους Ἰάβαν, Σουμάτραν, Βόρνεον καὶ Κεϋλάνην. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα ζῇ κατὰ μεγάλας ἀγέλας καὶ προτιμᾷ τὰ σκιερὰ καὶ βαλτώδη μέρη, τὰ ὁποῖα διατρέχονται ἀπὸ ποταμοὺς καὶ ρύακα, παρὰ τὰ ξηρὰ καὶ ἀνοικτά.

Ἀγαπᾷ πολὺ νὰ λούεται, τοῦτο δὲ εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑγείαν του, διότι ἄλλως τὸ δέρμά του σκληρύνεται καὶ ρυτιδώνεται. Κολυμβᾷ καλά, ἔχει δὲ ὅλον τὸ σῶμα ὑποκάτω τοῦ ὕδατος καὶ κρατεῖ ἔξω αὐτοῦ μόνον τὴν προβοσκίδα· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπάρχῃ κατάλληλον μέρος νὰ λουσθῇ, γεμίζει τὸν προβοσκίδα του μὲ νερὸν καὶ περιδρέχει ὅλον τὸ σῶμά του, καὶ κόνιν συνάζει διὰ τῆς προβοσκίδος του καὶ σκορπίζει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δέρματός του, ἴσως διὰ νὰ μὴ πονῇ τόσον ἀπὸ τὰ κεντήματα τῶν ἐντόμων. Ἐν γένει δὲ τὸ δέρμα του τὸ ὁποῖον φαίνεται χονδρότατον εἶνε πολὺ εὐαίσθητον, διὰ τοῦτο ὁ ἐλέφας ἀποδιώκει τὰ ἔντομα διὰ κτυπημάτων τῆς προβοσκίδος, τῶν ὤτων καὶ τῆς οὐρᾶς· ἐπίσης θραύει κλάδους καὶ δι' αὐτῶν ἢ διὰ καλάμου ἐκδιώκει ἀπὸ τὸ σῶμά του τοὺς ὀχληροὺς τούτους ἐπισκέπτας.

Αἱ κινήσεις του εἶνε πολὺ ταχύτεραι παρ' ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τοιοῦτον κολοσσόν.

Ἡ προβοσκίς του, ἥτις εἶνε δι' αὐτὸν ἀληθὴς χεῖρ, κινεῖται καὶ στρέφεται μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ ἄνευ αὐτῆς ὁ ἐλέφας, ὅπως εἶνε καμωμένος, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ. Κινεῖ αὐτὴν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, μὲ τὴν προέκτασιν δὲ αὐτῆς τὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς χείλη, ἐκτελεῖ ἐργασίας αἱ ὁποῖαι μόνον διὰ δύο δακτύλων θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελεσθῶσι. Τὴν τροφήν του φέρει εἰς τὸ στόμα του διὰ τῆς προβοσκίδος, μὲ αὐτὴν πίνει ὕδωρ καὶ μὲ αὐτὴν καταβρέχει ἀπὸ ἐκδίκησιν, ὅσους τον δυσαρεστήσουν. Διὰ τῆς προβοσκίδος ἐκτελεῖ καὶ διάφορα ταχυδακτυλουργήματα. Ἐκβάλλει τὸν φελλὸν ἐκ φιαλῶν οἴνου, ἀνοίγει κλειδωνίας διὰ κλειδίου, λαμβάνει μικρὰ νομίσματα ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ λύει ἐμπερδευμένους κόμβους.

Παραδείγματα τῆς εὐφυΐας, τῆς εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀναφέρονται πάμπολλα, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἡμίσυ ἂν εἶνε ἀληθῆ, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ἐλέφας εἶνε πολὺ εὐφυέστερος τοῦ κυνός.

Ὁ ἐλέφας εἶνε φυτοράγον ζῷον· τρώγει φύλλα, καρπούς, ρίζας· καταστρέφει μὲν τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα συντρίβει ἢ ἐκριζώνει, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τους βλάπτει, εἰμὴ μόνον ὅταν ὑπερασπίζει ἑαυτὸν ἢ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τινα, ὅστις τον ἐπείραξε πολύ· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οἱ πελώριοι χαυλιόδοντές του γίνονται φοβερὰ ὅπλα.

Πολὺ εὐχαριστεῖ τοὺς ἐλέφαντας ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων· συλλέγουσι δέσμας τὰς ὁποίας ὀσφραίνονται ἐπὶ πολύ, ἔπειτά τας φέρουσιν εἰς τὸ στόμα καὶ τας τρώγουσι· τὴν δυσωδίαν τῶν ζῴων ἀποστρέφονται, διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρουσι νὰ ζῶσι πλησίον χοίρων. Ἀποστροφὴν ἢ καὶ φόβον αἰσθάνονται πρὸς τοὺς ποντικούς, λέγεται δὲ ὅτι τρέμουσιν εὐθὺς ὡς ἴδωσι ποντικόν.

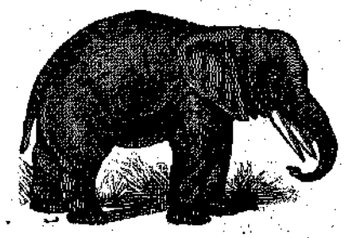

Ἐλέφας

Ἡ θήλεια εἶνε φιλόστοργος μήτηρ, ἀγαπᾷ δὲ πολὺ καὶ θωπεύει καὶ περιποιεῖται τὰ τέκνα της. Ὅταν ἡ ἀγέλη ἐκκινεῖ, ἡ μήτηρ κρατεῖ τὸ μικρὸν μεταξὺ τῶν δύο κνημῶν· ὅταν δὲ διέρχεται ποταμόν το κρατεῖ διὰ τῆς προβοσκίδος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος.

Εἰς τὴν Κεϋλάνην, τὴν πρὸς νότον τῶν Ἰνδιῶν κειμένην μεγάλην νῆσον, οἱ κυνηγοὶ συλλαμβάνουσι τοὺς ἐλέφαντας, κατασκευάζοντες πέριξ λίμνης τινὸς πλῆθος στενῶν διόδων. Τότε περικυκλώνουν τὸ δάσος καὶ διὰ κραυγῶν καὶ θορύβου πολλοῦ ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐκ τῶν διόδων πλησιάζουσιν εἰς αὐτοὺς ἡμεροθέντας ἐλέφαντας, οἱ δὲ κυνηγοὶ εὑρισκόμενοι εἰς ἔτι στενωτέρας διόδους δεσμεύουσιν αὐτούς. Οἱ ἥμεροι ἐλέφαντες γίνονται τότε παιδαγωγοὶ καὶ δέρουν μὲ τὴν προβοσκίδα των τοὺς ἀτιθάσσους ἀδελφούς των, ἂν δὲν θέλωσι νὰ ὑποταχθῶσι.

Ὁ ἐλέφας εἰς πέντε ἢ ἓξ ἑβδομάδας γνωρίζει τὸν φύλακά του, ὅστις λύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δεσμά του καὶ μετὰ ἓξ μῆνας τον περιφέρει ἐλεύθερον· ὁ φύλαξ πρὸς ἡμέρωσίν του μετεχειρίζεται διάφορα μέσα· πότε τον κολακεύει ξύων ἐλαφρῶς μὲ ἰνδικὸν κάλαμον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν προβοσκίδα του, ἢ ἀποδιώκων τὰς μυῖας ἐκ τῆς πληγῆς του, πότε τον φοβίζει μὲ ῥάβδον ἔχουσαν εἰς τὸ ἄκρον σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ τὸν κεντᾷ ἐνίοτε. Διὰ νὰ εἶνε δροσερὸς ῥαίνει τὸ σῶμά του ὁ φύλαξ μὲ ὕδωρ, ῥροντίζει ὅμως νὰ μὴ πλησιάσῃ τόσον ὅσον φθάνει ἡ προβοσκίς αὐτοῦ.

Ἂν ἐξημερωθῇ ὁ ἐλέφας, ὁ φύλαξ πηδᾷ εἰς τὴν ῥάχιν του, ἂν δὲ προχωρήσῃ πολὺ ἡ οἰκειότης, πηδᾷ καὶ εἰς τὸν λαιμόν του. Ἐκεῖθεν διευθύνει πλέον τὸν ἐλέφαντα ὅπου καὶ ἂν θέλῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἥμερος ἂν εἶνε ὁ ἐλέφας, πρέπει νὰ μὴ φέρεται εἰς τὸ μέρος ὅπου συνελήφθη, διότι τότε ἐνθυμεῖται πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φεύγει.

Ὁ ἥμερος ἐλέφας εἶνε χρησιμώτατον ζῷον εἰς τὸν ἄνθρωπον, δύναται νὰ σηκώσῃ μεγάλα βάρη, ἢ νὰ σύρῃ ὀγκώδη πράγματα. Πολύτιμον εἶνε καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντον. Οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Κινέζοι κατεργάζονται τοὺς χαυλιόδοντας κατασκευάζοντες παντοειδῆ πράγματα : ῥιπίδια, κομβία, πλαίσια καθρεπτῶν καὶ ποικίλα ἄλλα ἀντικείμενα· καὶ ἐν Εὐρώπῃ δὲ γίνεται μεγάλη χρῆσις ἐλαφαντόδοντος.

Ἄλλοτε ὅμως ἀντὶ εὐτελῶν χειρονακτικῶν ἐργασιῶν ἐξετέλουν οἱ ἐλέφαντες μεγαλοπρεπέστατα ἔργα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ Ἀννίβα ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὸν πόλεμον, ἡ θέα των δὲ μόνη ἐνέπνεε τρόμον εἰς τοὺς στρατοὺς ὅτε οἱ ἐλέφαντες ἐπροχώρουν φέροντες πύργους μετ' ἀνδρῶν ὡπλισμένων εἰς τὴν ῥάχιν των. Ἐν Ἰνδίαις ἐνεφανίζοντο εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν Ἰνδῶν Σουλτάνων πολυτελῶς ἐστολισμένοι καὶ προηγούμενοι μεγάλης πομπῆς.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης διαβάζει ζωολογίαν. Ἔξαφνα ἐρωτᾷ τὴν μαμμά του :

— Μαμμά, ξεύρουν τὰ ζῷα τί εἴδους ζῷα εἶνε τὸ καθένα ;

— Καὶ πῶς σου ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ;

Ὁ Γιαννάκης :

— Νά, γιατὶ τότε τὸ βῷδι, ὁ γάιδαρος καὶ ἡ μαϊμοῦ θὰ ντρέπουνταν, ἂν εἴξεραν τί εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκριβιαλίας.

*

Ὁ Διδάσκαλος μετ' αὐστηρότητος :

— Μανώλη, ἀπὸ ποῦ το ξέρουμε ὅτι ἡ σελήνη ἀπέχει διακόσες σαράντα χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὴν γῆν ;

Ὁ Μανώλης ἔντρομος :

— Κῦρ Δάσκαλε, σεῖς . . . σεῖς ὁ ἴδιος το εἴπατε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημέου Ποντικοῦ.

*

Σωτήρης : — Δέν μου λές, Μιχάλη, γιατὶ σε ξυλοφορτώνει ἔτσι ὁ πατέρας σου ;

Μιχάλης : — Ἀμ γιατὶ εἶνε πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κύκνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Τὴν ἑξῆς τρυφερωτάτην ἐπιστολήν μοι ἀπηύθυνεν ὁ *Μέλλων Ναύαρχος*. Τὴν ἀνέγνωσα μετὰ πολλῆς συγκινήσεως· εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀναγνώσκοντες αὐτὴν θὰ αἰσθανθῆτε ὅ,τι καὶ ἐγὼ ἠσθάνθην:

«Ἀγαπητή μου ἀδιάπλασις», ἀπὸ σήμερον μὴ στέλλῃς πλέον τὸ φύλλον πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου Δημήτριον. Συμπληροῦνται ἤδη 15 ἔτη ἀφ' ὅτου ἤρχισα νὰ σε ἀναγινώσκω, νὰ ἐντρυφῶ εἰς κάθε σελίδα σου, αἰσθανόμενος μεγίστην χαρὰν ὁπόταν ἤκουα νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν ὁ διανομεὺς καὶ νὰ φωνάζῃ: «Ἡ Διάπλασις!» Κατέβαινα κάτω, ἔπαιρνα τὸ φύλλον καὶ ἐπερνοῦσα τὰς καλλιτέρας ὥρας ἀναγνώσκων σε. Θὰ κατέχῃς, δευτέρα μου μῆτερ, τὴν μεγαλειτέραν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν μου, εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς νεανίου, ὅστις τὰ $^2/_3$ τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀγωγῆς του τὰ ὀφείλει εἰς σέ. Μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ καταταχθῶ εἰς τὸ Ναυτικόν. Θὰ ὑπάγω μακράν, πολὺ μακράν, εἰς ξένας χώρας, πάντοτε ὅμως θὰ σε σύγνωμονῶ, θὰ σε ἀγαπῶ πολύ, πολύ.

Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι
ὁ φίλος σου
ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ.»

Ὕραγε, *Μέλλων Ναύαρχε!* Ἔχε πάντοτε ἐρριζωμένον εἰς τὴν καρδίαν σου τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ θερμὴν τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην· καὶ ὅ,τι ὁλοψύχως σήμερον σοι εὔχομαι θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν: Τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ ἐπαληθεύσῃ!

Δὲν το ἔγραψα τόσας φορὰς, *Ὑψιπετῆ Ἀετὲ τῶν Ἀνδεων*, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν δημοσιεύω τῶν συνδρομητῶν ἐκτὸς ἀπὸ παιδικὰ πνεύματα καὶ ἀπὸ πνευματικὰς ἀσκήσεις, καὶ αὐτὰ ἐὰν ἐγκριθῶσι;

Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά, *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*; Γράφε μου λοιπὸν συχνά.

Ναί, *Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον*, εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον. Πολὺ εἶμαι εὐτυχής που τόσον ἀρέσουν καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου αἱ διηγήσεις μου. Ἡ μετάφρασίς σου καλὴ ἀναλόγως· ἀλλά, ξέρεις, δὲν δημοσιεύω ἄλλα ἔργα συνδρομητῶν μου ἐκτὸς ἀπὸ παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω πρὸς τοὺς τυχόντας ἑνὸς οἱουδήποτε βραβείου εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ὅτι ὡς βραβεῖα μόνον τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» στέλλονται· καὶ ἐκ τούτων πάλιν ἐξαιροῦνται ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος. Ὅσοι λοιπὸν δὲν ἔλαβον τὸ βραβεῖόν των ἂς μοῦ γράψουν ποίους τόμους, ἐκτὸς τῶν ἄνω πέντε, θέλουν νὰ τους στείλω.

Καὶ δύο καὶ τριῶν φυλλαδίων τὰς λύσεις δύνασαι νὰ στέλλῃς ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς, *Πουλὶ τοῦ Πίνδου*, ἀρκεῖ νὰ γράφῃς τὰς λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου εἰς χωριστὸ χαρτί. Ὁ 19ος τόμος ὑπάρχει.

Βεβαίως θὰ συμπληρωθῇ ὁ Γιαννάκης Σωππάρ, φιλτάτη Νίκη Μακρῆ. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μείνῃ ἐλλειπὴς ὁ τόμος; Μετ' ὀλίγον θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἔκδοσις τῶν ἐλλειπόντων φυλλαδίων Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου.

Τί νὰ σου πῶ, *Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν*, ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον· εἶνε τόσον ὡραῖον αὐτὸ που ἔχεις!

Ὅσον ἤμην περίλυπος, *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* διὰ τὴν μακρὰν σιγήν σου, τόσον ἐχάρην ἅμα ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ τῆς ὁποίας μοὶ ἀναγγέλλεις, ὅτι ἐπανέκτησες ἐντελῶς τὴν ὑγείαν σου καὶ θὰ δύνασαι ὅπως καὶ πρότερον νὰ μοῦ γράφῃς. Τὰ βραβεῖά σου ἐστάλησαν κατὰ τὰς ὁδηγίας σου. Ἐπίσης καὶ τὰ ἀντίτυπα τοῦ 23ου καὶ 30ου φύλλου. Περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου πρὸς δημοσίευσιν.

Ἔχει καλῶς, *Βασιλεῦ τῆς Ἰθάκης*, λάβε σὺ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ στέλλῃς μόνον ὅσας λύσεις εὑρίσκεις μόνος σου.

Ὡραῖον ψευδώνυμον ἐξέλεξες, *Εὐπλόκαμος Ἀθηνᾶ*. Τώρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ στέλλῃς καὶ ὡραίας ἐπιστολὰς καὶ ἀξίας δημοσιεύσεως πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ἀρίστην ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, φίλτατε Γ. Λασκαράκη. Ἡ περὶ τοῦ ἐξαδέλφου σου πληροφορία πολὺ μ' εὐχαρίστησε.

Ἅμα τυπωθοῦν αἱ νέαι ἀγγελίαι, *Λεὼν τοῦ Παρνασσοῦ*, θά σοι στείλλω· ἂν καὶ χωρὶς αὐτὰς σὺ εἰμπορεῖς νὰ ἐγγράψῃς συνδρομητάς.

Ὄχι, *Ἐπαμεινώνδα Θηβαῖε*, οὐδεὶς ἄλλος ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ ἀνήκει εἰς σέ. Φίλησέ μου τὴν Μαρίκαν.

Πόσον περισσότερον θὰ σε ἠγάπων, *Λαδωμένε Ποντικέ*, ἂν ἦσο ὀλίγον γενναιότερος καὶ ἂν δὲν εἶχες αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους φόβους, τοὺς ὁποίους ἂν μάθουν οἱ συμμαθηταί σου, θά σε πάρουν εἰς τὸ γελοῖον. Καὶ τότε τί ἐντροπή!

Εἶνε μιὰ χαρὰ τὰ γραμματάκια σου, *Σαρθομαλλοῦσα*. Ἐμένα πολὺ με φαιδρύνουν τὰ λογάκια σου.

Τὸ ξεύρω, *Κυκλαμιά*, ὅτι μ' ἀγαπᾷς πολύ, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη καὶ σε ἀγαπῶ κ' ἐγὼ μ' ὅλη μου τὴ καρδιά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 28 Φεβρουαρίου)

57. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον, ζῶον τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ τοῦ Διὸς ὑπῆρξεν υἱὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

58. Στοιχειόγριφος.

Ὑγροῦ πηχθέντος μόριον τὸ ὅλον μοῦ ἐμφαίνει·
Ἂν μοῦ κοπῇ ἡ κεφαλή, ἓν σχῆμα τότε μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

59. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι στοιχεῖον τῆς ζωῆς σὺ ἄνευ ἀποθνήσκεις.
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς δέ, μίαν θεὰν εὑρίσκεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρείου Στρατιώτου.

60. Αἴνιγμα.

Ὑπάρχω εἰς πᾶν σῶμα, ὡς κ' εἰς ἐσὲ τὸν ἴδιον.
Τὸ τρία πρῶτα γράμματα ἂν τις ἐπαναλάβῃ,
Ἀλλοίμονον ἂν ὁδηγὸν τῶν τρόπων του μὲ λάβῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Α. Χριστορίδου.

61. Μωσαϊκόν.

Ἡ Κώς, ὁ Ἕκτωρ, ἡ Λητὼ
καὶ ἡ λαμπρὰ Μελίτη,
πρὸς δὲ ἡ Ἥρα ἡ θεὰ
ζηλότυπος καὶ φοβερὰ
Σοὶ δίδουν τὰ συστατικὰ μετὰ πολλῆς φιλίας
νὰ σχηματίσῃς τὄνομα νήσου τινὸς πλουσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγίας. Ἀθηνᾶς.

62. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον εὑρίσκεις εἰς τὴν πάλην.
Τὸ δεύτερον ἐπίθετον, νὰ! σᾶς το εἶπα πάλιν.
Ἀλλοίμονον ἐὰν κανεὶς μέσα 's τὸ τρίτον πέσῃ!
Τὸ τέταρτόν μου νὰ! τὸ πρῶτο πάρα πολὺ σ' ἀρέσει.
Τὸ πέμπτον μου εἶνε καρπός, πολύ μας χρησιμεύει.
Καὶ μόνος του ὁ ρόμβος μου τὸ ἕκτον του γυρεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

63. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον:

Α Α Α Α Α Γ Γ Ι Ρ Ρ Ρ Ρ Ψ Ψ Ω Ω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλλοντος Ναυάρχου.

64. Ἀστήρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ αναγινώσκεται καθέτως πρόσωπον μυθολογικὸν, ὁριζοντίως ἰδιότης παντὸς σώματος, καὶ διαγωνίως ὥρα τοῦ ἔτους καὶ νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Α. Θεοχαροπούλου.

65. Κλειδακωτόν.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ αναγινώσκεται τὸ ὄνομα ῥήτορος τῆς ἀρχαιότητος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμῖδα μέρος τῆς χειρός, εἰς τὴν δευτέραν κράτος τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν τρίτην πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

```
+       +
+++++
+       +
+++++
+       +
+++++
+       +
+++++
+       +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

66. Ἐρώτησις.

Ποῖοι ἀπέθανον χωρὶς νὰ γεννηθῶσι;

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κουτσουγιάννη.

67-69. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

1. Μάταιος κόσμος! Ἄλλοι χαίρουσι καὶ γελῶσι καὶ ἄλλοι στενάζουσι καὶ θρηνοῦσι.
2. Πᾶν σῶμα ἔχει μῆκος εὖρος καὶ βάθος.
3. Ἀνάξιος πολὺς μὲν στρατὸς ἄνευ ὅμως ἱκανοῦ στρατηγοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

70-71. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *σάλος* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *κῦμα*.
2. Ὁ *Ἑρμῆς*, δ' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ἄρης*.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

72-76. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄρπα, μόλις, Σίμων, νότος, Τάρας.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Λασκαράκη.

77. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα δένδρου, τὰ δὲ τρίτα τὸ αὐτὸ ἄλλ' ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον.

1. Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 2. Δένδρον. 3. Πτηνὸν ἁρπακτικόν. 4. Πόλις τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἱερολοχιτῶν.

78 Ἑλλειψοσύμφωνον.

Ο—κωο—ε—η—κα—α—ωη—αα—ωη — εα —α—η.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Κυριακίδου.

79. Φωνηεντόλιπον.

Δν—ρκ—ν—πν—τς—μνν—τς— κλς — πρξ —λλ—πρκ—κ—ν—μμν—τς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδωμένου Ποντικοῦ.

80. Γρῖφος.

Μ $\frac{\Delta'}{\text{Ο}}$ $\frac{\text{Τ}'}{\text{Ρ}}$ ΦΦ Α' ΟΝΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΙΣ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστέου.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὸν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1895—2717.